

HỒI 31

Diền mạo và dáng người lão thân có tám phần giống vong thể của Từ Nguyên, nên cho dù Từ Nguyên lòng như nước lạnh cũng khó khỏi dao động.

Song vì lúc bấy giờ lão thân là phu nhân của Thiền Huyền Thư Sinh Công Dã Du, nên ông ấy chẳng thể không cố dằn nén tình cảm trong lòng, tỏ vẻ lạnh nhạt với lão thân.

Cá đã bơi đến gần mồi, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, còn sợ không mắc câu ư?

Nhưng lúc bấy giờ lão thân đã bị tình dục lấn át lý trí, nôn nóng bỏ thêm hương liệu vào mồi, và thế là, cá đã mắc câu một cách tự nhiên.

Sự hậu, Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên hết sức hối hận, nhưng ván đã đóng thuyền, lão thân còn có thể buông bỏ ông ấy sao?

Để phòng đêm dài lẩm mọng, lão thân đã áp dụng phương pháp tấn công toàn diện, nhanh chóng và táo gan công khai tuyên bố thoát ly quan hệ với Thiền Huyền Thư Sinh Công Dã Du và uy hiếp Từ Nguyên cử hành hôn lễ long trọng tại Nhạc Dương Lâu.

Đó quả là một sự kiện to lớn làm chấn động võ lâm lúc bấy giờ, lão thân tuy hả lòng đắc chí, nhưng Từ Nguyên thì hết sức ưu sầu.

Cũng tại lão thân một dạ si tình, đã làm hại Từ Nguyên tự trách tự phạt, trở nên tiêu cực chán chường, và cũng làm hại Thiền Huyền Thư Sinh Công Dã Du, bởi quá căm phẫn và xấu hổ đã bỏ đi đến vùng biên cương, mà bản thân lão thân cũng chẳng có được gì, nỗi lòng của lão thân lúc bấy giờ nặng nề đến mức người ngoài cuộc thật không sao cảm nhận được”.

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc đưa mắt nhìn nhau, cùng buông tiếng thở dài thậm thọt, rồi xem tiếp:

“Sau đó, trong một dịp tình cờ, lão thân tìm được một cây Trường Xuân Thảo có thể trú nhan, lúc bấy giờ vì muốn làm vui lòng Từ Nguyên, lão thân đã chia Trường Xuân Thảo làm ba phần, hai người chia nhau dùng một phần, phần còn lại nói là sẽ tặng cho Thiền Huyền Thư Sinh Công Dã Du để gọi là một chút đền bù cho ông ấy.

Nhưng nhiệt tình và tâm cơ của lão thân đã uống phí, Từ Nguyên vẫn luôn ưu sầu và chán nản và oán hận lão thân đã đưa ông ấy vào con đường bất nghĩa...

Sau cùng, không sao nhẫn nhịn được nữa, lão thân đã tức giận ra đi.

Thấm thoát ba năm trôi qua, trong khoảng thời gian ấy, lão thân với danh nghĩa Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên và phu nhân của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên đã tạo nên thanh danh hết sức lẫy lừng, đồng thời lão thân cũng quen biết một người phong lưu tên là Hoa Hoa Công Tử Liễu Tam Lang, với nghĩa muội y là Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song.

Trong ba năm ấy, lão thân đã trở thành một dâm phụ hoàn toàn, chẳng những xua tan chút lòng áy náy đối với Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du lúc đầu, mà thậm chí quên luôn cả hình bóng của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên...".

Một tiếng thở dài náo ruột phát ra từ miệng Hồ Băng Ngọc:

- Ôi! Lão nhân gia ấy sao mà hồ đồ thế này...

Trình Lập Dân chỉ lặng thinh đưa mắt nhìn Hồ Băng Ngọc, rồi xem tiếp:

"Lúc bấy giờ, nếu không nhờ một nguồn tin chấn động cả giang hồ đã khiến lão thân tỉnh ngộ, lão thân thật cũng chưa biết ăn năn hối cải.

Nguồn tin chấn động cả giang hồ đó là, kỳ hiệp Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên bởi nguyên nhân gì đó, tinh thần bị đả kích nghiêm trọng, trong lúc chán nản thiếu đề phòng đã bị hơn ba mươi cường địch ám toán, tuy bằng vào thần công vô địch khiến những kẻ ám toán chỉ còn một người sống sót, nhưng ông ấy cũng thọ thương nghiêm trọng, tung tích và sống chết chẳng rõ...

Khi lão thân với tâm trạng sảm hối và xấu hổ trở về bên ông ấy, ông ấy tuy còn sống, nhưng đã bị giày vò đến mức không còn ra hình dạng con người nữa.

Lúc bấy giờ, lão thân nước mắt ràn rụa quỳ bên giường ông ấy, cầu xin ông ấy tha thứ cho tội lỗi của mình, để cho lão thân ăn năn hối cải.

Nhưng ông ấy cả nửa ngày trời cũng không mở miệng, thậm chí hơi thở dường như cũng tạm ngưng, lão thân hoảng kinh, với tâm trạng bất an thử đưa tay sờ mũi ông ấy, chẳng ngờ ông ấy đột nhiên quát to:

- Không được đụng vào ta!

Lão thân cố nén chua xót trong lòng, dịu giọng nói:

- Muội đây là một phen hảo ý mà!

Ông ấy cười khẩy:

- Hảo ý ư?

Rồi buông tiếng thở dài, giọng có phần hòa nhã hơn nói tiếp:

- Trầm Tố Quyên, Từ mỗ không phủ nhận, trước kia Từ mỗ quả là rất yêu thị...

Lão thân vội ngắt lời:

- Nhưng tại sao trước kia Nguyên ca không chịu nói? Mà cứ nói là muội cảm dỗ Nguyên ca, đưa Nguyên ca vào con đường bất nghĩa, nếu muội mà biết trong lòng Nguyên ca có tình yêu đối với muội thì muội đâu có bỏ đi...

Ông ấy lạnh lùng bữu môi nói:

- Tình yêu? Một người trong đầu ngập đầy lửa dục mà cũng biết yêu? Cũng xứng đáng nói chuyện yêu đương ư? Tình yêu cũng giống như dòng nước chảy, cạn thì có tiếng róc rách, sâu thì im lìm, hiểu chưa? Ôi! Đừng nói nữa, giờ Từ mỗ cần được yên tĩnh, thị đi đi!

Lão thân cảm thấy lòng hết sức bức rút, dịu giọng nói:

- Nguyên ca, hãy tha thứ cho muội, để cho muội một cơ hội chuộc tội! Nhìn Nguyên ca thế này, Nguyên ca hẳn tâm xưa đuổi muội, nhưng muội làm sao có thể nhẫn tâm bỏ rơi Nguyên ca...

Ông ấy cười khẩy:

- Thị mà cũng có lòng bất nhẫn ư? Trước đây, lúc Từ mỗ đang ở bên bờ sống chết, thị đã vui vầy với những ai? Lúc ấy trong lòng thị có chút tình nghĩa gì dành cho Từ mỗ hay không? Bây giờ, Từ mỗ chưa chết nên thị mới đến đây, tình cảm này của thị, Từ mỗ không đón nhận nổi, hãy dành lại cho nhân tình mới của thị thì hơn!

Lời nói ông ấy từng tiếng như thể dao nhọn đâm vào tim lão thân, lúc bấy giờ lão thân ngoại trừ mọp lên mình ông ấy khóc lóc, thật chẳng còn gì để nói nữa.

Nhưng tâm trạng ông ấy càng lúc càng kích động, tiếng nói cũng càng lúc càng lạnh nói:

- Từ mỗ mới vừa nói rồi, Từ mỗ đã từng yêu thị, nhưng bây giờ thẳng thắn cho thị biết, trước kia trong lòng Từ mỗ yêu thị bao nhiêu, bây giờ càng căm hận thị gấp trăm ngàn lần.

Ông ấy nghiêng răng vung mạnh tay, hất lão thân ngã lên trên ngạch cửa, với giọng lạnh như băng nói:

- Đừng giả tình giả ý nữa, Từ Nguyên này sớm đã không còn mặt mũi gặp người đời nữa, kể từ nay, chỉ cần thị còn sống một ngày, Từ mỗ quyết không bước chân ra chốn giang hồ.

Lão thân ngượng ngùng đứng lên, nghẹn ngào nói:

- Nguyên ca... lại nhẫn tâm như vậy, ngay cả một cơ hội chuộc tội cũng không chịu cho muội...

Ông ấy gắt giọng quát:

- Trầm Tố Quyên, cút khỏi đây mau! Hãy cút cho thật xa, nếu thị còn không biết điều, buộc Từ mỗ phải nhểch máng với những lời khó nghe, chẳng vinh dự gì cho thị đâu!

Thế là, trong tâm trạng hối hận lẫn tức giận hết sức phức tạp, lão thân lại rời xa ông ấy, ngoại trừ lúc ra khỏi cửa đã nghe một tiếng thở dài của ông ấy, kể từ đó không còn gặp lại ông ấy nữa...".

Hồ Băng Ngọc khẽ thở dài nói:

- Đây thật đúng là oan nghiệt...

Trình Lập Dân nghiêm mặt tiếp lời:

- Tỷ tỷ, xem xong rồi hăng nói!

"Khi lão thân với nỗi lòng trĩu nặng về đến chỗ ở của đôi nghĩa tử đệ Hoa Hoa Công Tử Liễu Tam Lang với Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song, Hoa Hoa Công Tử Liễu Tam Lang đã mất tích, về sau lão thân mới biết Liễu Tam Lang với Biện Vô Song vốn là một cặp tình nhân và sự mất tích của Liễu Tam Lang chính là đã chết dưới tay Biện Vô Song, còn vì nguyên nhân gì Biện Vô Song đã hạ sát Liễu Tam Lang thì chỉ có bản thân y thị tự biết mà thôi.

Lúc bấy giờ, Biện Vô Song đã tiếp đãi lão thân hết sức niềm nở và còn nói là vừa có được một quyển bí kíp võ công rất trân quý, muốn cùng lão thân tham khảo nghiên cứu.

Chẳng ngờ ả mỹ nhân rắn rết miệng mật mà dạ kiếm ấy lại thừa lúc lão thân hành công nhập định đã điểm lệch chân khí của lão thân, làm cho lão thân tẩu hỏa nhập ma trở nên tàn phế, rồi nhốt lão thân vào trong một sơn động thiên nhiên ở lưng Thần Nữ Phong Vu Sơn và cười hung tợn nói:

- Niệm tình quen biết nhau bao năm, tạm thời không lấy mạng người, thực phẩm trong sơn động này đủ cho người dùng ba năm, còn như sống được ba năm hay không thì đó là tùy ở phúc mệnh của người.

Dứt lời, y thị dương dương đắc ý bỏ đi.

Hài tử, hãy nhớ, người đàn bà này chính là thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo hiện nay...".

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc cùng bật lên một tiếng sảng sốt, lẳng lẳng đưa mắt nhìn nhau, rồi mới xem tiếp:

"... Còn về vì sao lão thân chữa khỏi tẩu hỏa nhập ma và vì sao thoát khỏi giam cầm, chuyện kể ra rất đông dài và không cần thiết nên bỏ qua.

Khi lão thân trở lại chốn giang hồ, ả yêu phụ Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song vây cánh đã thành và ngấm ngấm tiến hành gây sóng gió.

Yêu phụ ấy chẳng những mạo nhận danh tánh lão thân tự giữ chức thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo, mà còn trải qua chỉnh dung tuyệt diệu, tất cả đều giống hệt lão thân. Đồng thời, bởi y thị đã được ăn một phần ba Trường Xuân Thảo mà lão thân vốn định tặng cho Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, nên nay xem chừng tuổi chỉ ngoài ba mươi, trong khi đó lão thân bị giày vò cả thể xác lẫn tinh thần, không còn ra hình dạng con người nữa, đó có lẽ là trời cao đã trừng phạt lão thân.

Sai lầm đã hình thành, không còn cách cứu vãn được nữa, trong tình trạng diện mạo tự hổ xấu xí, về tinh thần hồ thẹn với đồng đạo võ lâm, lão thân biết phải đi về đâu?

Lẽ đương nhiên, con đường tốt nhất là lánh vào cửa phật, sớm tối chiều kinh ăn năn sám hối, nhưng lão thân phải mấy mươi năm nhẫn nhục khổ tu là do đâu mà ra? Và cửa phật tuy rộng lớn, e cũng không chứa được một kẻ toàn thân tội nghiệt và lòng ngập đầy lửa hận thù như lão thân?

Thế là, lão thân quyết định áp dụng thủ đoạn báo phục tích cực, cùng Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song quyết một phen sinh tử. Nhưng yêu phụ ấy võ công quá cao cường, vượt ngoài dự liệu của lão thân. Hai người giao thủ năm trăm chiêu, lão thân vẫn chưa nhận ra được nguồn gốc võ công của y thị. Cuối cùng, lão thân đã bại sau tám trăm chiêu, cũng may là lúc bấy giờ yêu phụ ấy chưa biết thân phận thật của lão thân nên chưa hạ sát thủ, nếu không, lão thân chẳng thể sống được đến ngày hôm nay.

Lúc bấy giờ, lão thân đã dùng lời lẽ dối gạt được y thị, nhưng về sau y thị đã sinh lòng ngờ vực, phái người khắp nơi điều tra lai lịch của lão thân, khiến lão thân bắt buộc phải ẩn náu dưới địa thất trong vườn hoang, một lòng đào tạo cho Ngọc nhi, gửi gắm hết toàn bộ hy vọng vào Ngọc nhi.

Ngọc nhi quả là một đứa trẻ tốt, cả tư chất lẫn thiên phú đều thuộc hạng thượng thừa, nhưng ngặt nỗi thiên phú của phụ nữ có giới hạn, nếu không có linh dược thoát thai hoán cốt, chẳng thể nào thay lão thân hạ sát được Biện Vô Song, cho dù truyền hết chân lực của lão thân, Ngọc nhi cũng chẳng thể thắng nổi yêu phụ ấy.

Ngay khi lão thân đang băng khuâng không biết phải làm sao, hài tử, người đã bắt đầu nổi danh trên giang hồ.

Trong tâm trạng nửa mừng nửa lo, sau khi đắn đo suy nghĩ, lão thân đã quyết định hành động ngay ngày hôm nay và đồng thời, ả yêu phụ Biện Vô Song cũng đã đại khái điều tra ra lai lịch và chỗ ẩn cư của lão thân.

Hài tử, chuyện đã kể hết rồi, mai đây phải thu dọn tàn cuộc này như thế nào, hẳn không cần lão thân phải nói nữa, đúng không?

Ồi! Đời người trăm năm vốn là một giấc mộng, cuối cùng thì hôm nay lão thân đã tỉnh mộng rồi! Tục ngữ có câu: người sắp chết, lời nói cũng trở nên lương thiện. Kiểm thảo lại cuộc đời của lão thân, khắp người đầy tội nghiệt, không một điều phải, nhưng lúc sắp chết đã làm được một điều rất đáng để tự an ủi, đó là truyền hết chân lực và kiểm pháp do lão thân nghiên cứu sáng chế cho người. Hài tử, hẳn là người không hà tiện tôn xưng lão thân một tiếng sư phụ chứ?”

Trình Lập Dân khẽ buông tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Điều này dẫu sao mình cũng không làm cho lão nhân gia ấy thất vọng, đã biểu hiện trên bia mộ của lão nhân gia ấy trước rồi!

Hồ Bằng Ngọc mắt ngập lệ thương đau, lật sang trang sau xem tiếp:

“Hài tử, đối với Từ Nguyên hay Công Dã Du, lão thân đều vô vàn hối hận, nhưng chết là hết tất cả, khi hai người ấy xem xong di thư của lão thân, mọi ân oán cũng sẽ bỏ qua hết.

Cầu mong hai người họ có thể bỏ qua mọi hiềm khích mà hợp tác với nhau, cộng thêm sức lực của người, có thể sẽ giải trừ được trận hào kiếp võ lâm này, người hiểu hai từ “có

thể" ấy chứ? Đó có nghĩa là công việc này vô cùng gian nan đấy. Ôi! Hải tử, cầu mong trời cao phò hộ cho ngươi!

Những gì cần nói đã nói hết rồi, hãy thứ cho lão thân không nói nữa.

Sau cùng, lão thân trịnh trọng căn dặn ngươi, khi ngươi quét sạch bọn ma đồ, hát khúc khải hoàn, chớ quên móc lấy trái tim của Biện Vô Song cúng tế trước linh vị của lão thân".

Trình Lập Dân thở ra một hơi dài, xếp di thư lại, nhét vào lòng, đưa mắt nhìn Hồ Băng Ngọc, thoáng chau mày nói:

- Tỷ tỷ, có một vấn đề rất quan trọng, lão nhân gia ấy không nói rõ...

Hồ Băng Ngọc thoáng ngẩn người:

- Vấn đề quan trọng gì vậy?

- Đó là Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song vì lẽ gì lại phải tốn bao công phu để mạo nhận lão nhân gia ấy?

Hồ Băng Ngọc ngẫm nghĩ một hồi mới nói:

- Theo tỷ tỷ thì rất có thể là vì danh tiếng của lão nhân gia ấy lừng lẫy hơn và đồng thời lại là phu nhân của Từ lão tiền bối...

Bỗng nghe tiếng nói của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du vang lên:

- Nha đầu, ngươi chỉ đoán đúng nửa phần!

Đồng thời, ông ta với vẻ mặt nghiêm túc cùng với người đàn bà áo vàng chậm bước đi vào phòng.

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc vội đứng lên mời ngồi.

Thiên Huyền Thư Sinh khoát tay nói:

- Không cần khách sáo, hai ngươi cứ ngồi tự nhiên!

Vừa nói, vừa cùng người đàn bà áo vàng ngồi xuống ghế.

Hồ Băng Ngọc liền hỏi:

- Công Dã tiền bối, tiền bối vừa nói văn bối chỉ đoán đúng nửa phần, còn nửa phần là gì vậy?

Thiên Huyền Thư Sinh vẫn mặt nghiêm túc nói:

- Nha đầu, nếu ngươi là ả yêu phụ Biện Vô Song, muốn độc bá võ lâm thì người đáng lo ngại nhất hiện hay là ai?

Hồ Băng Ngọc ngẫm nghĩ:

- Có lẽ là sư phụ của Dân đệ, Từ lão tiền bối...

Thiên Huyền Thư Sinh gật đầu:

- Không sai! Nhưng... về xưng hô ngươi phải cải chính, kể từ bây giờ ngươi phải gọi Từ Nguyên với lão phu là sư bá, ngươi không thiết thòi đầu!

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc nghe xong, bất giác thở phào như trút được gánh nặng, bởi hai người trong lòng đều lo là Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du không thể lượng thứ cho những lỗi lầm khi xưa của Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyền, nhưng câu nói này của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du đã biểu lộ rất rõ tâm ý của ông.

Nên Hồ Băng Ngọc sau khi thở phào, liền buột miệng nói:

- Sư bá đã lượng thứ cho lão nhân gia ấy rồi...

Thiên Huyền Thư Sinh ánh mắt bộc lộ vô vàn thâm tình nhìn người đàn bà áo vàng, chậm rãi nói:

- Nha đầu, ngươi nói sai rồi! Sư bá chẳng phải lượng thứ bà ấy, mà là cảm kích bà ấy. Ngươi thử nghĩ, khi xưa nếu bà ấy mà không bỏ rơi sư bá, sư bá có thể có ngày hôm nay hay không?

Hồ Băng Ngọc rất thông minh, sớm đã cảm nhận được tất cả qua ánh mắt của Thiên Huyền Thư Sinh dành cho người đàn bà áo vàng.

Nhưng nàng không nói huyet toẹt ra, chỉ phớt cười nói:

- Sư bá tốt quá!

Đoạn lái sang chuyện khác:

- Sư bá, khi nãy sư bá bảo Ngọc nhi đã nói đúng, nhưng Ngọc nhi vẫn chưa hiểu mục yêu phụ Biện Vô Song vì lẽ gì lại phải giả mạo tiền sư?

- Đó là vì ngươi tuổi còn quá trẻ, nhận thức chưa đủ, thật ra thì sự thật năm xưa đã quá rõ ràng, cho dù Từ Nguyên bắt buộc phải đổ trách nhiệm cho lệnh sư, nhưng tình cảm trong lòng vẫn không sao che giấu được... Điều này hẳn là trong di thư của lệnh sư cũng có đề cập đến, đúng không?

Hồ Băng Ngọc với Trình Lập Dân cùng gật đầu:

- Dạ vâng!

Thiên Huyền Thư Sinh nói tiếp:

- Ắ yếu phụ Biện Vô Song đã ở lâu bên lệnh sư, lẽ dĩ nhiên cũng biết điều ấy... Bây giờ hãy thử nghĩ xem, vì lẽ gì Biện Vô Song phải giả mạo lệnh sư lừa dối tai mắt thiên hạ?

Trình Lập Dân vỗ lẽ:

- À! Văn bối hiểu rồi...

Hồ Băng Ngọc vội ngắt lời:

- Không được nói ra, chúng ta mỗi người dùng bút viết ra, để xem ai đoán đúng!

Thiên Huyền Thư Sinh thấy hai người ngây thơ như vậy, gương mặt nghiêm trang cũng bất giác hé nở nụ cười.

Người đàn bà áo vàng tự nãy giờ lặng thinh, giờ cũng mỉm cười nói:

- Hai người thật là xứng đôi...

Thiên Huyền Thư Sinh cười nói:

- Không cần phải mất công, hai người đoán ra, lão phu cũng chẳng có thưởng, để lão phu tự nói rõ ra thì hơn!

Ngưng chốc lát, nghiêm mặt nói:

- Sở dĩ ắ yếu phụ Biện Vô Song phải giả mạo lệnh sư, đó là muốn khích cho Từ Nguyên ra mặt, lợi dụng nhược điểm tâm lý của Từ Nguyên, thừa cơ hội trừ khử.

Hồ Băng Ngọc gơ mảnh giấy trong tay lên, nhìn Trình Lập Dân cười nói:

- Sao? Dân đệ thế nào hở?

Trình Lập Dân cũng mỉm cười đưa mảnh giấy trong tay cho Hồ Băng Ngọc và nói:

- Có gì mà "sao" với "không sao", hãy xem đi...

Người đàn bà áo vàng bỗng nhướng mày, mắt nhìn Trình Lập Dân nói:

- Tiểu tử, nghe nói ngươi rất thân với Bạch Mẫn trong Thái Cực Giáo phải không?

Trình Lập Dân đỏ mặt, ấp úng nói:

- Bá mẫu đã nghe... nghe ai nói vậy?

Hồ Băng Ngọc nhoẽn cười:

- Nam tử hán, đại trượng phu, có thì cố gắng giữ gìn, không thì ráo riết đeo đuổi, có gì mà ấp a ấp úng như vậy!

Trình Lập Dân mặt càng đỏ hơn.

Người đàn bà áo vàng mỉm cười nói tiếp:

- Nha đầu này nói đúng, ngươi bắt tất ngại ngùng.

Trình Lập Dân cố ổn định tâm thần:

- Dạ!

Hồ Băng Ngọc cười:

- Đây là Dân đệ xu theo lời nói của bá mẫu hay trả lời câu hỏi của bá mẫu vậy?

Hồ Băng Ngọc có lẽ là vì cõi lòng cởi mở, vốn lạnh lùng ít nói mà giờ đây lại cười nói líu lo như là chim sáo vậy.

Người đàn bà áo vàng liến thoắng nói:

- Cả hai phải không?

Trình Lập Dân gật đầu:

- Dạ!

Người đàn bà áo vàng hỏi tiếp:

- Bạch Mẫn hiện đang ở đâu?

- Đã bị một dị nhân cười hạc mang đi... Bá mẫu quen biết người đó ư?

Người đàn bà áo vàng sững sốt:

- Ngươi có trông thấy người cười hạc đó không?

- Nghe tiếng nói nhưng không nhìn thấy người...

- Thôi được, ngươi hãy kể rõ về quá trình quen biết với Bạch Mẫn và đã bị người cười hạc mang đi như thế nào!

Trình Lập Dân bèn kể lại chuyện quen biết Bạch Mẫn và tình hình lúc nàng bị vị dị nhân cười hạc mang đi, nhưng về chuyện xảy ra quan hệ với Bạch Mẫn thì chàng lấp liếm cho qua.

Người đàn bà áo vàng khẽ thở dài nói:

- Nha đầu ấy thật có phúc đức!

Trình Lập Dân thắc mắc hỏi:

- Bá mẫu biết lai lịch của vị dị nhân cười hặc ư?

Người đàn bà áo vàng trầm ngâm:

- Không bao lâu ngươi cũng sẽ biết... Bây giờ lão thân trả lời câu hỏi của ngươi khi nãy, lão thân chẳng những quen biết Bạch Mẫn mà còn ở bên nha đầu ấy một thời gian khá lâu.

Trình Lập Dân chợt hiểu ra:

- A! Dân nhi biết rồi, bá mẫu chính là vị tiền bối dị nhân đã truyền thụ võ công cho Mẫn tử...

Người đàn bà áo vàng nhẹ gật đầu, Thiên Huyền Thư Sinh cười tiếp lời:

- Tiểu tử, "tỷ tỷ" của ngươi thật không ít.

Hồ Băng Ngọc bật cười, Trình Lập Dân lại đỏ bừng mặt, nhưng chợt nảy ý, mỉm cười nói:

- Đó chỉ có thể trách Dân nhi nhỏ tuổi hơn họ thôi! À! Sư bá giờ đã lượng thứ cho Nhạc tỷ tỷ rồi phải không?

Thiên Huyền Thư Sinh cố ý bắt chước giọng điệu của Trình Lập Dân nói:

- Đó chỉ có thể trách lão phu không nên làm sư bá của ngươi thôi! Chuyện đã qua rồi sư bá cũng chẳng chấp nhất.

Trình Lập Dân thầm thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói:

- Dân nhi xin thay mặt Nhạc tỷ tỷ đa tạ sư bá...

Thiên Huyền Thư Sinh cười khẩy ngắt lời:

- Tiểu tử ngươi chớ vội vui mừng, nội mấy nha đầu này mai đây cũng đủ cho ngươi nếm mùi rồi!

Bỗng nghe một giọng nữ nhân từ ngoài sảnh vọng vào:

- Trong đó có ai không?

Người đàn bà áo vàng mỉm cười nói:

- Cuối cùng thì người phải đến đã đến rồi!

Đoạn ngoắc tay với Trình Lập Dân và nói tiếp:

- Tiểu tử, hãy kể tai đây!

Trình Lập Dân vâng lời xê đến bên người đàn bà áo vàng.

Người đàn bà áo vàng kể tai Trình Lập Dân khẽ nói gì đó, chỉ thấy Trình Lập Dân vẻ mặt nghiêm trang và gật đầu lia lịa.

Cùng lúc ấy, Thiên Huyền Thư Sinh cũng kể tai căn dặn Hồ Băng Ngọc gì đó.

Tiếng nữ nhân đó lại vọng vào:

- Trong phòng thật ra là cao nhân phương nào? Còn không trả lời, lão thân đành phải mạn phép đấy!

Thiên Huyền Thư Sinh nháy mắt ra hiệu với Hồ Băng Ngọc.

Hồ Băng Ngọc liền cao giọng lạnh lùng nói:

- Tôn giá hãy báo rõ lai lịch trước đi!

Tiếng nữ nhân bên ngoài gọn lỏn đáp:

- Độc Cô Mỹ Trân!

Hồ Băng Ngọc cùng Trình Lập Dân sống vai đi ra, vừa cười nói:

- À! Thì ra là Độc Cô lão nhân gia ở Thiên Sơn...

Trong khi nói, chân đã bước vào trong sảnh, mượn vào ánh đèn nhanh chóng quét mắt nhìn khắp sảnh, chỉ thấy trong sảnh mọi vật đều như trước, chỉ có thêm hai phiến tảng áo vàng thân hình cao to đang đi loanh quanh trong phạm vi những chiếc bàn ghế bừa bộn, không sao thoát ra ngoài được.

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc tuy đã được vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh cho biết hai phiến tảng áo vàng này đã bị giam hãm trong trận pháp kỳ môn, nhưng chúng kiến tận mắt vẫn không khỏi kinh ngạc.

Điều càng lạ lùng hơn nữa là khi Trình Lập Dân nắm tay Hồ Băng Ngọc theo lời chỉ dẫn của người đàn bà áo vàng đi qua sát bên hai phiến tảng áo vàng, họ vẫn không nhìn thấy hai người, tiếp tục ngơ ngẩn đi loanh quanh.

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc qua khỏi thế trận kỳ môn, chỉ thấy một lão bà áo đỏ mái tóc bạc phơ, tay cầm long đầu quả trượng đứng ngoài cửa sảnh, hai bên tả hữu là ba phiến tăng áo vàng, bốn người tám mắt cùng chòng chọc nhìn vào đôi thiếu niên nam nữ như thể Kim Đồng Ngọc Nữ ở trước mặt.

Khi Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc bình thân ra khỏi cửa sảnh, đối phương bốn người không hẹn cùng nhau thoái lui.

Cho đến khi đôi bên cách nhau hơn trượng, Trình Lập Dân mới ôm quyền thi lễ với lão bà áo đỏ nói:

- Độc Cô lão nhân gia từ vạn dặm xa xôi đến đây, chẳng hay có điều chi chỉ giáo?

Lão bà áo đỏ mắt lóe hung quang, giọng lạnh tanh nói:

- Người biết lão thân ư?

Trình Lập Dân cao giọng:

- Tiểu sinh tuy chưa biết lão nhân gia, nhưng danh hiệu Cưu Bàn Thân Bà Độc Cô Mỹ Trân oai chấn Đại Mạc thì tiểu sinh đã nghe như sấm nổ bên tai từ lâu!

Cưu Bàn Thân Bà Độc Cô Mỹ Trân trầm giọng:

- Nghe sư tổ người nói phải không?

Trình Lập Dân lắc đầu:

- Không phải, tiểu sinh là nghe Phương Chấn Hưng lão tiền bối, trưởng lão của Độn Thế Bách Niên đã nói!

Cưu Bàn Thân Bà Độc Cô Mỹ Trân gần giọng:

- Lão tặc ấy chưa chết sao?

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Vẫn khỏe mạnh như Độc Cô lão nhân gia đây!

Cưu Bàn Thân Bà Độc Cô Mỹ Trân cười khẩy:

- Hãy bảo sư phụ người đến đây!

- Gia sư đã lánh xa trần thế từ lâu rồi!

Cưu Bàn Thân Bà Độc Cô Mỹ Trân nhướng mày:

- Sư phụ ngươi là ai?

Trình Lập Dân thần nhiên cười:

- Độc Cô lão nhân gia đúng là quý nhân hay chóng quên, tiểu sinh tuy là mọt học hậu tiến, không đáng cho lão nhân gia để mắt đến, nhưng phục sức của tiểu sinh, trong mắt lão nhân gia hẳn cũng còn có chút...

Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân mắt ánh lên vẻ kỳ lạ, ngắt lời:

- À! Ngươi chính là đồ đệ của Từ Nguyên, danh tánh là Trình... Trình gì đó phải không?

Trình Lập Dân gật đầu:

- Phải, tiểu sinh chính là Trình Lập Dân!

Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân đưa mắt nhìn vào trong sảnh hỏi:

- Trận pháp kỳ môn trong sảnh là do ngươi bố trí ư?

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Tiểu sinh không dám giành lấy cái hay của người khác!

Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân trừng mắt:

- Vậy người đó là ai?

Trình Lập Dân nhấn mạnh giọng:

- Một vị dị nhân tiền bối!

Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân đánh giọng:

- Lão thân hỏi danh tánh và lai lịch kia!

Trình Lập Dân lắc đầu:

- Rất đáng tiếc, tiểu sinh cũng rất nóng lòng muốn biết điều ấy, nhưng khổ nỗi chẳng biết đâu mà hỏi.

Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân nhướng mày trừng mắt:

- Ngươi ở cùng y mà lại không biết danh tánh và lai lịch của y, ai tin?

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Tiểu sinh nói hoàn toàn là sự thật, Độc Cô lão nhân gia không tin, tiểu sinh cũng chẳng biết làm sao hơn!

Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân ngẫm nghĩ một hồi mới nói tiếp:

- Vậy hãy mời người đó ra đây!

Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân xưa nay tính rất cao ngạo, không bao giờ phục ai, vậy mà lúc này miệng lại thốt ra tiếng "mời", đủ chứng tỏ trong lòng bà ta rất là ngán ngại đối với người đã bố trí trận pháp kỳ môn này.

Trình Lập Dân thần nhiên cười:

- Thật đáng tiếc, vị dị nhân tiền bối ấy đã đi khỏi rồi!

Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân cười khẩy:

- Thôi được, bất luận lời nói của ngươi có thật hay không, lão thân phá hủy ngôi nhà này trước, để xem vị cao nhân ấy làm gì được lão thân.

Trình Lập Dân giả vờ ngạc nhiên:

- Chẳng hay ngôi nhà này có gì đặc tội với lão nhân gia...

Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân lạnh lùng ngắt lời:

- Tiểu tử, ngươi quả thật không biết người bị giam hãm trong trận là ai sao?

- Tiểu sinh chỉ nghe nói họ là phiên tăng Hoàng Giáo, không biết họ có quan hệ với Độc Cô lão nhân gia.

Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân buông tiếng cười khẩy, nhưng Trình Lập Dân không chờ bà ta lên tiếng, chàng nói tiếp:

- Vậy thì nể mặt Độc Cô lão nhân gia, tiểu sinh gánh lấy trách nhiệm, tự ý quyết định, thả hai người đó ra ngay!

Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân cười khẩy:

- Ngươi tưởng lão thân chịu nhận ân huệ của ngươi hay sao?

Trình Lập Dân nghiêm giọng:

- Nhận hay không đó là chuyện của lão nhân gia, nhưng tiểu sinh đã nói là thực hành, nói thả người là thả người.

Đoạn chẳng đếm xỉa đến phản ứng của Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân, quay người đi vào trong sảnh, di chuyển hai chiếc ghế dựa ở bên phải sang hướng khác.

Ngay lập tức, hai phiền tăng đang lòng đầy lửa giận bởi bị giam hãm trong trận quá lâu, bỗng thấy trước mắt bùng sáng, ảo cảnh biến mất, liền cùng quát to:

- Tiểu tử, hãy ném phật gia một chưởng!

Trong tiếng quát, hai luồng kinh phong hết như lốc xoáy đã giao nhau ập nhanh vào Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân hai tay chẻ vào giữa hai luồng chưởng phong của đối phương và khuấy mạnh, tung mình ngược ra sau và cười to nói:

- Khá khen cho một chiêu Đại Thủ Ấn của Mật Tông!

"Bùng" một tiếng như sấm rền vang lên.

Gỗ vụn trong sảnh văng bay, mái nhà rung chuyển hết như địa chấn. Hai phiền tăng áo vàng bật lùi lia lịa, va vào vách ván hai bên, làm thủng hai lỗ to.

Trình Lập Dân khéo léo sử dụng thủ pháp đạo dẫn làm cho chưởng lực của hai phiền tăng chạm vào nhau, chẳng những khiến hai đương sự tức đến lộn gan, mà ngay cả Cưu Bàn Thân Bà Độc Cô Mỹ Trân cũng biến sắc mặt liền hồi.

Hai phiền tăng áo vào tính tình tuy thô bạo, nhưng cũng rất biết chuyện, sau khi bị thua thiệt, hai người cố đè nén huyết khí sôi sục trong lồng ngực, cùng đề tụ công lực, về mặt hung tợn tiến về phía Trình Lập Dân và dường như họ định áp dụng chiến thuật tả hữu hợp kích.

Cưu Bàn Thân Bà Độc Cô Mỹ Trân như có ý quan sát công lực của Trình Lập Dân nên không ngăn cản hành động cạy nhiều hiệp ít của hai phiền tăng áo vàng, chỉ mắt lom lom nhìn vào đấu trường trong sảnh.

Trình Lập Dân bình thần hai tay chấp sau lưng, mỉm cười nhìn hai phiền tăng áo vàng đang từ từ tiến đến gần.

Trong nhất thời, bầu không khí hết sức căng thẳng...

Vừa lúc ấy, tiếng người ồn ào từ ngoài viện vọng vào, chỉ thấy trong ánh lửa chớp chóa, điểm đông tiểu nhị cùng với những khách trọ kéo đến xem náo nhiệt đã xuất hiện ở cửa viện.

Trình Lập Dân khoát tay ra hiệu với Hồ Băng Ngọc. Hồ Băng Ngọc lập tức đi về phía cửa viện, đưa cho điểm đông một nén bạc mười lạng và khẽ nói vài câu, đám đông lập tức biến sắc mặt, rón rén rút đi hết.

Hai phiên tăng áo vàng buông tiếng gầm vang, bốn chưởng tung ra, giáng cho Trình Lập Dân một đòn thạch phá thiên kinh.

Chỉ thấy Trình Lập Dân buông tiếng cười to, người xoay nhanh như bông vụ, nội kinh đôi bên chạm nhau, lập tức phát ra những tiếng “đùng đùng” như pháp nổ, đồng thời tiềm kinh xô ra tứ phía, làm tung bay vạt áo của những người đứng cách xa tám thước, ngoại trừ Cửu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân, thấy đều không tự chủ được, cùng lùi sau ba bước.

Hai phiên tăng áo vàng thấy hai người hiệp lực mà cũng không thắng nổi một thiếu niên miệng còn hôi sữa, và dưới thân pháp Huyền Thiên Cửu Chuyển của đối phương, chẳng những chưởng lực của mình không làm cho đối phương tổn thương mảy may, mà sức phản chấn vô hình của đối phương lại còn dần gia tăng, trong cơn cảm phần lần hổ thẹn, bèn bắt chắp tất cả, vận hết công lực liều mạng.

Trình Lập Dân người đang xoay tít, cao giọng nói:

· Hai vị đại hòa thượng, rất tiếc là Ban Nhược Thần Công của hai vị chỉ luyện được bảy thành hỏa hầu, hãy phát huy hết toàn lực đi, Trình mỗ sẵn sàng hầu tiếp.

- o O o -